

Απάντηση σε μομφές σχετικώς με τον Χριστιανισμό και τη σχέση του με τον Ελληνισμό, την Παλαιά Διαθήκη και τον Σιωνισμό.

Ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου

(Ἡ ἱερά Εἰκὼν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ, βάσει τοῦ σχετικοῦ γεγονότος τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ Κύριος ἐμφανίσθηκε μέ ὅλη τή λάμψη τῆς Θεότητός Του ἐνώπιον τῶν τριῶν ἐκλεκτῶν Μαθητῶν, καλώντας καί τόν Νομοδότη Μωϋσῆ καί τόν Προφήτη Ἡλία ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, γιά νά δείξει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι Θεός νεκρῶν καί ζώντων, ἀλλά καί ὅτι εἶναι ὁ Θεός ὄχι μόνον τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλά καί τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς.)

«Ἑλλήνων χριστωνυμούμενον κλέος οὐ σβέννυται»
(Αὐτοκράτωρ Θεόδωρος Β΄ Λάσκαρις)

Ἀπάντηση σέ μομφές σχετικῶς μέ τόν Χριστιανισμό καί τή σχέση του μέ τόν Ἑλληνισμό, τήν Παλαιά Διαθήκη καί τόν Σιωνισμό

Ολοκληρωμένη ἀπάντηση ὑπάρχει στο βιβλίο ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΩΝΥΜΗ
ΔΟΞΑ

Έλάβαμε e-mail πού μᾶς ἔστειλε φίλος ἀναγνώστης σχετικά μέ τήν ἐσφαλμένη (κατ' αὐτόν) ἀποδοχή σύνολης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπό τήν Ἐκκλησία μας καί τήν ὑποτιθέμενη εὐνοια τῆς Ἐκκλησίας μας πρός τόν Σιωνισμό, μαζί μέ ἄλλα ἤσσονα θέματα. Τήν ἀπάντησή μας τή δημοσιεύουμε, μέ ὅλες τίς ἐλλείψεις της, ὡς μία συνοπτική ἀπόκριση καί ἀντίσταση στίς μομφές πού ἐκτοξεύει ἡ - σκοτεινῆς προέλευσης – προπαγάνδα μᾶς ὑποκινούμενης «ἐλληνολατρίας» ποικίλων διαβαθμίσεων, οἱ ὁποῖες κυμαίνονται ἀπό τήν τμηματική ἀπόρριψη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί μιᾶ περισσότερο «ἐλληνο-κεντρική» ἐρμηνεία τοῦ Χριστιανισμοῦ (π.χ. «ὁ Χριστός ἦταν Ἕλληνας ἀπό τή Γαλιλαία») μέχρι τήν παντελῆ ἀπόρριψη ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς «ἐβραϊκῆς θρησκείας», ὑπεύθυνης γιά τήν καταστροφή τοῦ Ἑλληνισμοῦ ...

Ἀγαπητέ.....,

Κατ' ἀρχήν σέ εὐχαριστοῦμε γιά τήν εὐγένεια μέ τήν ὁποῖαν γράφεις καί ἡ ὁποῖα σέ τιμᾷ ἰδιαίτερος, δεδομένου ὅτι πολλοί ἀπό τούς συμπατριῶτες καί ἀδελφούς μας οἱ ὁποῖοι ἔχουν τούς ἴδιους μέ ἐσένα προβληματισμούς, πολλάκις διαπνέονται ἀπό ἓνα μικρό φανατισμό, ὁ ὁποῖος ἐκπηγάζει ἀπό τήν ἐσφαλμένη ἀποψή τους (λόγω ἀγνοίας, ἀλλά καί ἐπιπολαιότητος), ὅτι ὁ Χριστιανισμός διέπραξε νόθευση τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ ἀνάμειξη ἐβραϊκῶν στοιχείων καί ὅτι ἀποτελεῖ δούρειο ἵππο τῶν Ἑβραίων στήν Ἑλλάδα (**ἐπέπρωτο νά τό ἀκούσουμε κι αὐτό !!!**)

Στό γράμμα σου (e-mail) ἐκφράζεις τήν ἀπορία σου γιά τά ἐξῆς θέματα:

(α) Γιατί ὀνομάζουμε Προπάτορές μας τους Ἰουδαίους Πατριάρχες, Προφῆτες κ.λπ. τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

(β) Γιατί ἡ Ἐκκλησία νά προβάλλει τήν ἐβραϊκή ἱστορία, δεδομένης τῆς προσπάθειας τοῦ διε-θνοῦς ἐβραϊσμοῦ νά κατακτήσει τόν κόσμο, ἀπ' ὅπου καί ἐκδιώχθηκαν οἱ Ἑβραῖοι, ἀκριβῶς λόγω τῆς προσπάθειας τους αὐτῆς,

(γ) Γιατί προβάλλουμε τόν Προπάτορα Ἀβραάμ, ἐνῶ αὐτός ἦταν μοιχός παραβαίνοντας τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ·

(δ) Ὅτι ὁ ἅγιος Χρυσόστομος σέ κείμενο πού δη-μοσιεύσαμε δέν ὀνομάζει τούς Μακεδόνες Ἕλληνες, και

(ε) Γιατί μετα-βάλλουμε διά τῆς μοναχικῆς κουρᾶς τά ὀνόματά μας σέ ἐβραϊκά, κατά-λείποντας τά αὐθεντικά ἐλληνικά.

Όφείλουμε νά διακρίνουμε έν πρώτοις τό λυπηρό φαινόμενο τῆς ἔλλιποϋς ἢ διαστρεβλωμένης πληροφόρησης πού παρέχουν συγκεκριμένες πηγές εἰδήσεων στό Διαδίκτυο, σέ sites καί blogs σχετικά μέ τό τί εἶναι ὁ Χριστιανισμός, μέ τήν ἱστορική του ἐξέλιξη καί τά «ἀμαρτήματά» του, ὅπως καί περί τῆς ἱστορικής πορείας τοῦ ἑλληνισμοῦ. Πολλά τέτοια θέματα ἔχουν ἀπαντηθεῖ σέ ἱστοσελίδες πού ἀσχολήθηκαν εἰδικῶς μέ αὐτά καί κατέδειξαν τό μέγεθος τῆς ἀπάτης μερικῶν κακοπροαιρέτων φαλκιδευτῶν τῆς ἱστορίας. Τέτοιας παραπληροφόρησης ἔχεις πέσει καί ἐσύ προσωρινό θυμα, ἀγαπητέ

Ἀρχίζοντας πρῶτα ἀπό τά περισσότερο ἀπλᾶ καί εὐδιάκριτα θέματα, πρέπει έν πρώτοις νά τονίσουμε τό ἐξῆς:

Τά ἐβραϊκῆς προελεύσεως ὀνόματα τῶν Μοναχῶν.

(στ) Ἡ προέλευση τῶν ὀνομάτων πού λαμβάνουμε οἱ Μοναχοί (καί οἱ ἄγαμοι κληρικοί, ἐπειδή εἶναι Μοναχοί) δέν περιορίζεται καί δέν ὀριοθετεῖται σέ καμμία συγκεκριμένη ἐθνότητα ἢ γεωγραφικό χῶρο. Ὑπάρχουν ὀνόματα ἐβραϊκά, ἐπειδή τιμοῦμε ὡς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνα τά ἱερὰ πρόσωπα ἀπό τά ὁποῖα προέρχονται τά ὀνόματα στήν Παλαιά Διαθήκη (Δανιήλ, Συμεών, Ζαχαρίας, Ἡσαΐας, Ἰωάννης κ.ἄ.) ὅπως καί τούς Ἁγγέλους (Μιχαήλ, Ραφαήλ, Χερουβίμ, Σεραφίμ κ.ἄ.), ὅμως ὑπάρχουν καί μοναχικά ὀνόματα καθαρῶς ἑλληνικά (λ.χ. **Καλλίνικος, Ἀρσένιος, Ἀθανάσιος, Νικόλαος, Νικόδημος, Βασίλειος, Γρηγόριος, Διονύσιος, Στέφανος, Νήφων, Θεόφιλος, Θεοδώρητος, Χαρίτων, Ἀγάπιος, Ἀλέξιος, Ἀναστάσιος, Ἄνθιμος καί σπανιότερα Πλάτων (4 Ἀπριλίου), Ἀπολλῶ (25 Ἰανουαρίου), Ἀρκάδιος καί Ξενοφῶν (26 Ἰανουαρίου), κ.ἄ. πάμπολλα**), ὑπάρχουν ἄλλα λατινικῆς προελεύσεως (Ἀντώνιος, Βενέδικτος, Αὐγουστίνος, Κωνσταντῖνος, Ἰγνάτιος κ.ἄ.), καθῶς καί κοπτικῆς προελεύσεως (Σισώης, Παμβῶ, Παῖσιος κ.ἄ.) καί ἄλλης προελεύσεως (π.χ. Σάββας, Ἐφραίμ), ὅλα παρμένα ἀπό ἁγίους Μοναχοῦς τοῦ παρελθόντος, ἀπό ὁποιοδήποτε χῶρο καί ἄν προῆλθαν. Οἱ Ρῶσοι Μοναχοί ἔχουν καί ξένα, ἀλλά καί τά δικά τους ἐθνικά ὀνόματα, ἀπό τούς πρώτους ἁγίους Μάρτυρες καί Μοναχοῦς Ρώσους (Βλαδίμηρος, Βόρις, Γκλέμπ κ.λπ.) ὅπως καί τά ἄλλα ἔθνη, γιά νά μή ἐπεκτεινόμαστε. Στόν Χριστιανισμό δέν ὑπολογίζεται ἡ ἐθνική καταγωγή, ἀλλά ἡ - ἄσχετη μέ αὐτήν - ἀγιότητα τοῦ βίου, γι' αὐτό καί ὁ Χριστιανισμός - ἡ καλύτερα - ἡ **Ἐκκλησία** πολεμήθηκε ἀπό τόν Ἰουδαϊσμό, διότι ἄνοιξε τίς πύλες τῆς σωτηρίας σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα, κατὰ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, διακηρύσσοντας ὅτι «οὐκ

ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας» (Γαλ. 3, 28) καὶ ὅτι «οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ' ἐν παντί ἔθνει ὁ φοβούμενος Αὐτόν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αὐτῷ ἔστι» (Πράξεις 10, 34.35).

Κανένα ὄνομα δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν ἐπιλογή γιὰ τοὺς Μοναχοὺς, λόγῳ ἐθνικῆς προέλευσης, ἀλλὰ κατὰ παράδοσιν οἱ Μοναχοὶ ἐνός Μοναστηριοῦ λαμβάνουν ὀνόματα Ἁγίων σχετιζόμενα μὲ τὴν ἱστορία τῆς Μονῆς καὶ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς, συνήθως δὲ ὀνόματα παλαιότερων Μοναχῶν τῆς Μονῆς ποὺ ἐκοιμήθησαν (ἀπέθαναν), ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ σὲ μιά οἰκογένεια (ἀπὸ πάππο σὲ ἐγγονό).

Ἡ Μακεδονία κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή.

(ζ) Ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σαφῆς γιὰ τὴν ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας μας. Μάλιστα, ἔχουν ἐκπονηθεῖ ἱστορικὲς ἐργασίες, ὅπου καταδεικνύεται ὅτι γιὰ τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη οἱ Μακεδόνες ἦταν καὶ εἶναι πάντα Ἕλληνες καὶ αὐτὸ εἶναι ἓνα ἰσχυρότατο στοιχεῖο γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς σκοπιανῆς προπαγάνδας.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, στὸ κείμενο ποὺ δημοσιεύσαμε, ἀναφέρεται στοὺς Μακεδόνες, ἐξειδικεύοντας χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, καὶ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν τοὺς θεωρεῖ Ἕλληνες, ἀφοῦ μάλιστα ἐκεῖ νη τὴν ἐποχὴ ὄχι μόνον δὲν ὑπῆρχε σκοπιανό, ψευτο-«μακεδονικό», πρόβλημα, ἀλλὰ οὔτε κἂν Σλάβοι στὰ Βαλκάνια. Καὶ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος μίλησε περὶ Μακεδόνων, ὅπως θὰ ἔλεγε κάποιος σήμερα, ὅτι οἱ Κρήτες πολέμησαν τοὺς Γερμανοὺς, χωρὶς κανεὶς νὰ διανοεῖται ὅτι ἀμφισβητεῖται ἡ ἑλληνικότητα τῆς Κρήτης.

Τὸ ὄνομα «**Μακεδονία**» καὶ τὰ ὁμόρριζα τῆς ἀναφέρονται 26 φορές στὴν Καινὴ Διαθήκη. Μάλιστα ἀναφέρεται σὲ δύο περιπτώσεις ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο (**Πράξεις 19,21** καὶ **Α΄ Θεσσαλονικεῖς 1, 7.8**) σὲ στενὴ συνάφεια μὲ τὴν **Ἀχαΐα** (δηλ. τὴν ρωμαϊκὴ ἐπαρχία τῆς κεντρικῆς καὶ νοτίου Ἑλλάδος) σὰν οἱ δύο νὰ ἀποτελοῦν – καὶ βεβαίως ἀποτελοῦν – μιὰν ἐνότητα, γεωγραφικὴ καὶ πολιτικὴ. Τὸ ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶδε σὲ ὄραμα ἄνδρα Μακεδόνα νὰ τὸν παρακαλεῖ νὰ περάσει ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία στὴ Μακεδονία γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσει, «διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν» (**Πράξεις 16, 8-10**) (τό ὁποῖο βέβαια λέχθηκε ἑλληνικά καὶ ὄχι σλαβικά), δὲν εἶναι ἓνα φοβερό τεκμήριο κατὰ τῆς ἐχθρικῆς προπαγάνδας προερχόμενο ἀπὸ περίπου 2.000 χρόνια πρὶν;

Ἀλλὰ καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι φανερό ὅτι οἱ Μακεδόνες θεωροῦνται Ἕλληνες, ἀφοῦ ἀκριβῶς οἱ Ἰουδαῖοι παρ' ὀλίγον νὰ ἐξελληνι

σθοῦν (καί ὄχι νὰ ... ἐκσλαβισθοῦν) πλήρως στοὺς ἑλληνιστικούς χρόνους ἀπὸ τὸν **ἑλληνικὸ πολιτισμὸ** ποὺ μετέφερε στὴν Παλαιστίνη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Μάλιστα, στὸ ἐδάφιο **Α΄ Μακκαβαίους 6, 2** ἔχουμε μία ἀκόμη ἀτράνταχτη ἀπόδειξη τῆς ἑλληνικότητος τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου· λέγει ὁ στίχος: «[...] ἃ κατέλιπεν ἐκεῖ Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Φιλίππου ὁ βασιλεὺς ὁ Μακεδῶν, ὃς ἐβασίλευσε πρῶτος ἐν τοῖς Ἑλλησιν» Ὅχι μόνον ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἱστορική εἴδηση ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν πρῶτος Βασιλεὺς ὅλων τῶν Ἑλλήνων (τοὺς ὁποίους ἔνωσε), ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἡ ἑλληνική του καταγωγή, διότι δὲν λέγει οὔτε κἂν ἐβασίλευσεν «ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας» (σὰν νὰ ἦταν ἐπικυρίαρχος, ὅπως στὸ **Α΄ Μακκαβαίους 1, 16**), ἀλλὰ «ἐν τοῖς Ἑλλησι» (δηλ. μεταξύ τῶν [δικῶν του] Ἑλλήνων).

Τοῦτο βεβαίως εἶναι ἄσχετο μὲ τὸ γεγονός ὅτι - καθαρῶς γιὰ θρησκευτικούς λόγους - οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν πόλεμο μὲ τοὺς Μακεδόνες (ἐπεὶ δὴ οἱ Μακεδόνες τοῦ Ἀντιόχου Δ΄ τοῦ Ἐπιφανοῦς (175-164 π.Χ.) ξεκίνησαν τὸν διωγμὸ), τὸν ἴδιο καιρὸ πού εἶχαν συμμαχία με τοὺς Σπαρτιάτες (**Α΄ Μακκαβαίους, κεφ. 12**), μὲ τοὺς ὁποίους δὲν ὑπῆρχαν θρησκευτικὲς διαφορὲς οὔτε ἐκ μέρους τοὺς διωγμοί.

Ὁ φόβος θανάτου τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ.

(η) Ὄνομάζεις στὸ e-mail σου τὸν Πατριάρχη Ἀβραάμ μοιχό· ὑποθέτουμε ὅτι ἐννοεῖς ἐκεῖνο τὸ περιστατικὸ πού πρόσφατα προβλήθηκε - ὡς ἐπιχείρημα κατὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης - καὶ ἀπὸ ἓνα πολιτευόμενο πρόσωπο σέ σχετικὴ ἐκπομπή στὸ Διαδίκτυο· ὅτι δηλαδή ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ, ὅταν ἀφίχθη στὴν Αἴγυπτο μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ Σάρρα καὶ παρουσιάσθηκε στὸν Φαραώ, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὄμορφη τῆς εἶπε νὰ ἀποκρύψει ὅτι εἶναι ἡ γυναῖκα του, γιὰ νὰ μὴ τὸν φονεύσουν καὶ τὴν κλέψουν, μὲ ἀποτέλεσμα ὅτι παραδόθηκε ἡ Σάρρα στὸν Φαραώ (**Γένεσις 12, 11-20**). Ἐπὶ τούτου, σέ παρακαλοῦμε πρόσεξε τὰ ἑξῆς:

1. Ὁ Ἀβραάμ δὲν ἔλαβε ἐντολή ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ παραβῆ τὸ θέλημά Του, παραδίνοντας τὴ γυναῖκα του στὸν Φαραώ, οὔτε φαίνεται πουθενά αὐτὸ στό κείμενο. Τὸ ἀντίθετο ἐπιβεβαιώνεται, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς παρενέβη στὸν Φαραώ παιδευτικῶς, γιὰ νὰ ἀποτρέψει τὴ μοιχεία, ὅπως κι ἔγινε (**Γέν. 12, 17**). Πάντως δὲν ὑπῆρχε κίνητρο μοιχείας καὶ ἠθικῆς ἀσυδοσίας τοῦ Ἀβραάμ, ἀλλὰ φόβος θανάτου.

2. Κάθε περιστατικὸ πού καταγράφεται στὴν Ἁγία Γραφή, δὲν σημαίνει ὅτι καταγράφεται πρὸς μίμηση· καταγράφεται ἢ ἀλήθεια, καὶ ἢ

ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων, γιά νά μή ἀπελπιζόμεστε ἄν ἀμαρτήσουμε, ἀλλά νά ἔχουμε ὑπόδειγμα μετανοίας καί ὑπενθύμιση τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, γιά νά μή ἀπελπιζόμεστε (ὅπως συνέβη μέ τόν ἴδιο τόν Ἀπόστολο Πέτρο πού ἀρνήθηκε τόν Χριστό). Ἐάν πρόθεση τῶν Ἰουδαίων ἦταν νά παρακινοῦν στή μοιχεία, δέν θά τήν ἀπαγόρευαν μέ ποινή θανάτου (βλ. παρακάτω, καί ἀκόμη **Μαλαχίας 2, 15.16**). Ἐάν πάλι δέν θεωροῦσαν τήν Ἁγία Γραφή θεόπνευστη ἢ θεωροῦσαν ὅτι ὁ Θεός φαίνεται νά συναινεῖ ἐδῶ στή μοιχεία τῆς Σάρρας, τότε καί γιατί νά μή διαγράψουν τό περιστατικό αὐτό, ὥστε νά μήν ἀντιφάσκει (δῆθεν) πρὸς τόν Μωσαϊκό Νόμο;

3. Ἡ Ἁγία Γραφή δέν εἶναι βιβλίό πού ἔπεσε ἀπό τόν οὐρανό, σάν ἐγχειρίδιο χειρισμοῦ μηχανήματος, ἀλλά εἶναι «ὑπόμνημα», ὑπενθύμιση τῆς ἱερᾶς ἱστορίας καί τῶν ἱερῶν προσώπων τό ὁποῖο **ἀποκλειστικῶς** ἐρμηνεύεται μέσα στήν κοινότητα τῶν πιστῶν ὅπου δημιουργήθηκε· γι' αὐτό καί ἀπαγορευόταν νά ἐρμηνευθεῖ ἀπό ἰδιῶτες, γιά νά μή παρεξηγηθεῖ καί παρερμηνευθεῖ, ὅπως συνέβαινε μέ τούς αἰρετικούς. Γι' αὐτό καί «στύλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» δέν εἶναι **ἀπροϋπόθετα** ἡ Ἁγία Γραφή, ἀλλά ἡ **Ἐκκλησία (Α' Τιμόθεον 3,15)**, ἡ Ὅποία καί δημιούργησε τήν Ἁγία Γραφή καί εἶναι ἡ μόνη πού μπορεῖ καί δικαιούται νά τήν ἐρμηνεύει ὀρθῶς.

4. Τόσο ἡ προχριστιανική Συναγωγή διά τοῦ Νόμου (**Ἐξοδ. 20,13 καί Δευτ. 5, 17· «οὐ μοιχεύσεις»**) ὅσο καί ἡ Ἐκκλησία, ποτέ δέν ἔλαβαν τό παραπάνω περιστατικό ὡς πρότυπο συμπεριφορᾶς, ἀλλά καταδίκασαν τή μοιχεία αὐστηρότατα σέ σχετικές διατάξεις καί ἱεροῦς Κανόνες καί θεώρησαν αὐτό τό περιστατικό ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς ἀτέλειας τοῦ Ἀβραάμ, διότι δέν ὑπῆρχε Χάρις, καί ὁ θάνατος δέν εἶχε νικηθῆ, ὅπως λέγει ἐν προκειμένῳ κι ὁ ἅγιος Χρυσόστομος: «ἵνα τόν θάνατον διαφύγη [ὁ Ἀβραάμ]. Ἐτι γάρ φοβερὸν ἦν αὐτοῦ [τοῦ θανάτου] τὸ πρόσωπον» (Ὁμιλία εἰς τήν Γένεσιν 32, 5) . Ἀπό τήν ἄλλη πρόβαλλαν ὡς πρότυπο τή Σωσάννα, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγο θά ἔχανε τή ζωή της γιά νά μή πέση σέ μοιχεία (Σωσάννα 8-44).

Οἱ ἐξ'Εβραίων πνευματικοὶ Προπάτορες τῶν Χριστιανῶν.

(α) Ὡς πρὸς τό γιατί ὀνομάζουμε Προπάτορές μας τούς Ἐβραίους Πατριάρχες, Προφῆτες καί Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, αὐτό δέν εἶναι δύσκολο, ἀγαπητέ φίλε, νά τό συμπεράνει κανεὶς, ἀρκεῖ νά ἔχει τήν

ἀπαραίτητη ἐξοικείωση μέ τά ἐκκλησιαστικά κείμενα, ὥστε νά μή παρασύρεται ἀπό φαινομενική ταυτοσημία τῶν λέξεων.

Εἶναι ἐν πρώτοις ὀλοφάνερο, ὅτι δέν θεωρεῖ ἡ Ἐκκλησία κατά κανένα τρόπο τούς Ἑβραίους Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης **κατά σάρκα Προπάτορες** ὅλων τῶν Χριστιανῶν, παρά μόνον τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ (σύμφωνα καί μέ τίς γενεαλογίες στά πρῶτα κεφάλαια τῶν Εὐαγγελίων **Κατά Ματθαῖον, κεφ. α΄ καί Κατά Λουκᾶν, κεφ. γ΄**) καί ὅσων παλαιῶν Χριστιανῶν εἶχαν καταγωγή φυσική («κατά σάρκα») ἀπό τούς Ἑβραίους, ὅπως ἦταν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἴδιοι Δίκαιοι, Πατριάρχες καί Προφῆτες εἶναι **πνευματικῶς**, χάρις στήν κοινή Πίστη μας, Προπάτορές μας – θά λέγαμε σήμερα κοσμικῶς **«μέντορές»** μας - μέ τήν ἔννοια ὅτι αὐτοί συνετέλεσαν στό νά ὀδηγηθεῖ ἡ ἱστορία στήν ἔλευση τοῦ Λυτρωτῆ, ὁ Ὅποιος εἶναι πνευματικά **«ἀδελφός πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς» (Ρωμαίους 8,29)**. ἔτσι, συγγενεύουμε μέ αὐτούς πνευματικῶς. Τήν πνευματική αὐτή συγγένεια μᾶς τήν ἐπιβεβαιώνει καί ἡ Καινή Διαθήκη, διά τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πού ὀνομάζει τόν ἑαυτό του γονέα ἐν Χριστῶ, «τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω ἄχρις οὔ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν» (**Γαλάτας 4,19**), καί ὁ ὅποιος, βάσει τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὀνομάζει τόν Ἀβραάμ πατέρα πάντων τῶν ἔθνῶν: «... εἰς τὸ εἶναι βεβαίαν τήν ἐπαγγελίαν παντὶ τῷ σπέρματι, οὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλά καί τῷ ἐκ πίστεως Ἀβραάμ, ὅς ἐστι πατήρ πάντων ἡμῶν, καθὼς γέγραπται ὅτι **“πατέρα πολλῶν ἔθνῶν τέθεικά σε”**» (**Ρωμαίους 4, 16.17**).

Ἐπίτρεψέ μας, ἀγαπητέ ..., νά διορθώσουμε τήν ἄποψή σου, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φιλόσοφοι ἀγιοποιήθηκαν ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ὅχι μόνον δέν ἀγιοποιήθηκαν, ἀλλά καταπολεμήθηκε σφοδρά ἀπό τήν Ἐκκλησία ἡ αἰρετική ἄποψη ὅτι μπορεῖ ἡ ἑλληνική φιλοσοφία νά σώσει τόν ἄνθρωπο (αὐτό εἶναι ἡ οὐσία τῆς διαμάχης μεταξύ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί Βαρλαάμ τοῦ Καλαβροῦ, ἀλλά καί ἄλλων προγενέστερων θεολογικῶν ἀντιπαραθέσεων). Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνώρισε τήν κοσμική (γιά τόν πρόσκαιρο αὐτό κόσμο) ἀξία τῆς φιλοσοφίας, γι’ αὐτό καί σχεδόν ὅλα τά ἀρχαῖα χειρόγραφα τῶν πλέον σημαντικῶν ἔργων τῆς ἀρχαίας γνώσεως καί φιλοσοφίας **διασώθηκαν στά Μοναστήρια** καί κανένα δέν διασώθηκε ἀπό (ἀνύπαρκτους τότε) ἑλληνολάτρες. Ἐπίσης, ἡ Ἐκκλησία ἀναγνώρισε τόν **ἀποκλειστικῶς παιδαγωγικό καί εἰσαγωγικό** ρόλο τῆς φιλοσοφίας ὀρισμένων ἀρχαίων φιλοσόφων στήν εὕρεση τῆς σωτηρίας, γι’ αὐτό καί τούς ζωγράφησε κοντά στήν εἴσοδο (στήν «εἰσαγωγή») μερικῶν χριστι-

ανικῶν Ναῶν, στόν νάρθηκα, καί ὄχι στόν κυρίως Ναό, διότι σαφῶς δέν εἶναι ισάξιοι σέ ἀγιότητα μέ τούς Ἁγίους τοῦ Χριστοῦ (ἄλλο ἢ ἀγιότητα καί ἄλλο ἢ εὐφυΐα καί διανόηση). Οἱ Ἕλληνες ζητοῦν τήν φιλοσοφία καί οἱ Ἰουδαῖοι τίς θαυματουργίες, ἀλλά ἡ ἀλήθεια εὐρίσκεται στόν Χριστό καί τό σταυρικό Του ὑπόδειγμα βίου, πού σκανδαλίζει καί τούς Ἕλληνες καί τούς Ἰουδαίους, ἄν δέν ἀκολουθήσουν τήν κλήση τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι ἡ ἐνυπόστατη Δύναμις καί Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀναφέρει ἡ Καινή Διαθήκη: «Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καί Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καί Ἕλλησι, Χριστόν θεοῦ δύναμιν καί θεοῦ σοφίαν» (**Α΄ Κορινθίους 1, 22-24**). **Γιά πολλούς αἰῶνες ἑλληνισμός ὀνομαζόταν ἡ εἰδωλολατρική ἐθνική θρησκεία καί ὄχι αὐτό πού σήμερα ὀνομάζουμε ἑλληνισμό, πολιτιστικά, ἐθνικά, γεωγραφικά κ.λπ. καί Ἕλληνες οἱ ἐθνικοί εἰδωλολάτρες.**

Ἐκκλησία καί (παν)Σιωνισμός.

(β) Ἐρχόμαστε, τώρα, στό περισσότερο ἀπαιτητικό σημεῖο τοῦ γράμματός σου, στή σχέση Ἐκκλησίας, ἑλληνισμοῦ, Καινῆς καί Παλαιᾶς Διαθήκης καί Σιωνισμοῦ. Ἐπειδή τό θέμα εἶναι τεράστιο, ἀλλά ὄχι μπερδεμένο, ἐπίτρεψέ μας νά διατυπώσουμε τίς ἐξῆς περιεκτικές θέσεις:

1. Ὁ ἑλληνισμός εἶναι ἡ ἐθνική πολιτιστική κληρονομία τῶν Ἑλλήνων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν, γιά τήν ὁποία εἶναι ὑπερήφανοι, καί τήν ὁποία διατήρησαν μέ τό αἷμα τους ἔναντι πολλῶν τυράννων πού ζητοῦσαν τήν ἐθνική ἀφομοίωσή τους, ὅπως λ.χ. συνέβη μέ τόν πανσλαβισμό καί τά σχετικά γεγονότα, ὅπως εἶναι ὁ Μακεδονικός Ἀγώνας· τήν κληρονομιά αὐτή δέν θά μπορούσαν νά τή διατηρήσουν χωρίς τή βοήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος πρωτύτερα εἶχε διασώσει καί τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό κόσμο πού εἶχε ὀδηγηθεῖ πρό 2000 ἐτῶν σέ τελεία ἠθική παρακμή. Ὁ ἑλληνισμός ὡς γλῶσσα, ὡς φιλαλήθεια, ὡς καλαισθησία, ὡς τέχνη, ὡς καλῶς ἐννοούμενος φιλελευθερισμός, ὡς ἀγωνιστικότητα, διατηρήθηκε, ἀναδείχτηκε καί δυναμώθηκε ἀγιοπνευματικῶς ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὥστε ξένοι θεολόγοι, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ἐπιφανέστατος Ρῶσος Καθηγητής π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, νά ὁμολογοῦν ὅτι εἶναι ἀδιανόητη ἡ μύηση στή χριστιανική θεολογία χωρίς ἓνα μυστικό «ἐξἑλληνισμό» τοῦ μή Ἕλληνας Χριστιανοῦ. Ὁ Βασιλεύς τῆς Νικαίας Θεόδωρος Β΄ Λάσκαρις (1222-1258), σημαίνων ὀρθόδοξος Θεο-

λόγος, ὁ ὁποῖος συνέγραψε καί τόν **Μέγα Παρακλητικό Κανόνα** πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, γράφει: «Ἄπασῶν τοίνυν γλωσσῶν τὸ ἑλληνικὸν ὑπέγκειται γένος, θέσει καὶ εὐκрасία καὶ διὰ τοῦτο εὐφυΐα καὶ ἐπιστήμη ... Πᾶσα τοίνυν φιλοσοφία καὶ γνῶσις, ἵνα μὴ κατ' ὄνομα λέγω τὰς ἐπιστήμας, Ἑλλήνων ἢ εὐρεμα ἢ πρὸς τὸ κρεῖττον ἕκ τινος ὄν ὑπάρχει μεταστοιχείωμα καὶ ὁ τὴν πεῖραν ζητῶν τὴν παμφιλόσοφον διερχόμενος μάθοιεν». Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ φιλοσοφία ἀνάγκασε τοὺς Ἑλλη- νες νὰ δεχθοῦν τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας καὶ νὰ ὑποτάξουν τὴν φιλοσοφία στὴ θεολογία: «Ἑλλήνων γὰρ χριστωνυμού- μενον κλέος οὐ σβέννυται. Ἡ γὰρ περὶ τὸ δόγμα τῆς ἑλληνικῆς μεγα- λονοίας στερρότης, ἐκεῖνο μᾶλλον ἡμᾶς ἠνάγκασε λέγειν τό θειότερον ἢ τὸ ἰδιοῦν τὴν φιλοσοφίαν αὐτῇ ... Ἔστι μὲν ἐν τοῖς ἐπιστημονικοῖς ἡ φιλοσοφία, ἐν δὲ τοῖς δόγμασιν ἡ θεολογία ...». Κανεῖς ὅμως ἀπὸ τοὺς τότε ἑλληνας μεγάλους θεολόγους δέν θά τολμοῦσε νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν θεολογικὴ ἀξία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

(**ΘΕΟΔΩΡΟΥ Β' ΛΑΣΚΑΡΙ**, Χριστιανικῆς Θεολογίας λόγος ἔβδομος, 3.7.16.18, ἐκδ. Κρικῶνη, Ἀνάλεκτα Βλατάδων 49, Θεσσαλονίκη 1987, σελ. 138.141.144.145).2.

2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι ἐναντίον τοῦ τοῦ Σιωνι- σμοῦ, νοουμένου ὡς **ἰμπεριαλισμοῦ, μιᾶς παγκόσμιας δικτατορίας (παν-σιωνισμοῦ)**, πού ἀποβλέπει στὴν παγκόσμια κυριαρχία μιᾶς συγκε- κριμένης ὁμάδας Ἑβραίων κεφαλαιοκρατῶν. Δέν εἶναι ἐναντίον τοῦ Σιωνισμοῦ **νοουμένου ὡς τοῦ δικαίωματος ὑπάρξεως ἑβραϊκοῦ κράτους**. Οἱ Ἰσραηλινοὶ ἐννοοῦν τό σιωνισμό ὡς πατριωτισμό, γιὰ τὴ δημιουργία ἑβραϊκῆς πατρίδας ("Zionist Movement"). στό ἐξωτερικό, μεταξύ τῶν «ἀντι-σιωνιστῶν», ὁ σιωνισμός εἶναι γνωστός μέ τὴν πρώτη του ἔννοια, ὡς ἐπεκτατισμός, καὶ γι' αὐτό καὶ πολεμεῖται. Ὁ Ὄργανισμός Ἠνωμένων Ἐθνῶν καταδίκασε τόν Σιωνισμό ὡς ρατσισμό τό 1975 (ἀπό- φαση 3379), καὶ ἀνακάλεσε τὴν ἀπόφαση αὐτή, ὅταν ἀποσύνδεσε τόν Σιωνισμό ἀπὸ τόν ρατσισμό τό 1991 (ἀπόφαση 46/86). Οἱ Ἄραβες Μου- σουλμᾶνοι εἶναι ἐναντίον τοῦ σιωνισμοῦ καὶ μέ τὴ δευτέρῃ του ἔννοια, λόγῳ δικῶν τους θρησκευτικο-εδαφικῶν διαφορῶν περὶ τό Τέμενος τοῦ Βράχου καὶ τὴν Παλαιὰ Πόλη τῶν Ἱεροσολύμων.

3. Δεδομένης τῆς διακρίσεως πού κάναμε παραπάνω, ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐπικρίνει τόν **ἰμπεριαλιστικό Σιωνισμό (παν-σιωνισμό)**, ἀλλὰ δέν ταυτίζει τίς προθέσεις καὶ τίς τύχες αὐτοῦ τοῦ **σιωνισμοῦ** μέ τόν σύνολο ἑβραϊσμό καὶ τόν ἑβραϊκό λαό· ὁ ἑβραϊσμός διακρίνεται

τοῦ παν-σιωνισμοῦ, ὅπως διακρίνεται ἡ Ρωσία ἀπό τό σοβιετισμό, ἡ Γερμανία ἀπό τόν Ναζισμό, ἡ Ἰταλία ἀπό τό φασισμό κ.ο.κ. Στό πλαίσιο αὐτό, ἀγαπητέ ..., οἱ κυριώτεροι ἀντίπαλοι τοῦ **ἱμπεριαλιστικοῦ Σιωνισμοῦ (παν-σιωνισμοῦ)** ὑπῆρξαν στήν Ἑλλάδα Χριστιανοί, καί μάλιστα κληρικοί. Νά θυμίσουμε μερικά ὀνόματα; Ἀρχιμανδρίτης π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, Μητροπολίτης Κορίνθου Παντελεήμων (Καρανικόλας), Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος (Καντιώτης), Μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφεῖμ, ὁ κ. Νικόλαος Ψαρουδάκης, ὁ Καθηγητής Κωνσταντῖνος Μουρατίδης καί πολλοί ἄλλοι. Ἡ σχετική γραμματεία εἶναι ἀτέλειωτη. Πῶς μπορεῖ κανεῖς νά ψεύδεται, ὅπως οἱ δικές σου πηγές, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἐπειδή ἀποδέχεται τήν ἱερά ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, εὐνοεῖ τόν **ἱμπεριαλιστικό Σιωνισμό (παν-σιωνισμό)**;

4. Πέραν τοῦ θέματος τοῦ σιωνισμοῦ ἡ **ἴδια Παλαιά Διαθήκη, ὀρθῶς ἐρμηνευόμενη, εἶναι ἐναντίον τοῦ σημερινοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, καί ὡς παν-σιωνισμοῦ καί ὡς θρησκείας. Διότι ἡ Παλαιά Διαθήκη διακηρύσσει ὅτι ὁ Μωσαϊκός Νόμος ἔχει ἡμερομηνία λήξεως, καί ὅτι θά καταργηθεῖ ἀπό τόν Μεσσία (Δευτερονόμιον 18,15.16), μέ νέα Διαθήκη (Ἰερεμίας 38, 31-36), ὄχι ἀπό τό Σινᾶ, ἀλλά τήν Ἱερουσαλήμ (Ἡσαΐας 2,3), μέ νέα παγκόσμια Θυσία (Μαλαχίας 1,11), καί ἐξάπλωση στά ἔθνη χωρίς διάκριση (Γένεσις 17,5 καί Ὡσηέ 2,25), τά ὁποῖα ὄλα ἐκπληρώθηκαν. Τά ἱερότερα, εὐφυέστερα καί πιό προβεβλημένα πρόσωπα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ στά χρόνια τοῦ Χριστοῦ ἐγνώριζαν αὐτήν τήν ἀναμενόμενη (ὡς προφητευμένη) κοσμογονική ἀλλαγὴ καί ἀποδέχτηκαν τόν Χριστό (Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, Γαμαλιήλ ὁ Νομοδιδάσκαλος, Συμεών ὁ Θεοδόχος, Σαῦλος ὁ ἐπικληθεῖς Παῦλος καί χιλιάδες ἄλλοι). Κανεῖς ἀπό αὐτούς τούς πνευματικούς Προπάτορες τῶν Χριστιανῶν δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ **σιωνιστής**, διότι ὅλοι τους, ὡς Χριστιανοί, ἀπέρριψαν βασικές ἀρχές τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ σιωνισμοῦ, ὅτι δηλαδή δῆθεν ὁ Μεσσίας δέν ἦλθε (καί συνεπῶς τόν ἀναμένουν ἀκόμη), ὅτι ὁ Θεός πρέπει νά λατρεύεται μόνο στό Ναό τοῦ Σολομῶντος (καί συνεπῶς ὁ ναός αὐτός πρέπει νά ξανακτισθεῖ), ὅτι ὁ Μωσαϊκός Νόμος θά μείνει εἰς τόν αἰῶνα καί ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θά εἶναι πάντοτε ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ, λόγω ἐθνοφυλετικῶν κριτηρίων τοῦ Γιαχβέ. Πῶς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εὐνοεῖ τόν Σιωνισμό καί τόν Ἰουδαϊσμό, ἀγαπητέ φίλε, ἀφοῦ ἀπορρίπτει ὅλα τά παραπάνω στοιχεῖα; Δέν γνωρίζουν οἱ διαστροφεῖς τῆς ἱστορίας καί τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅτι ἡ ἀντι-ιουδαϊκὴ γραμματεία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐξ ἀρχαιότητος τεράστια;**

5. Σέ αντίθεση μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, οἱ ἑτερόδοξοι, αἰρετικοί, «χριστιανοί» ἔκαναν **θεολογικές ὑποχωρήσεις** στόν Ἰουδαϊσμό: (1) οἱ μέν παπικοί ἀποδεχόμενοι ὅτι τήν εὐθύνη γιά τή σταύρωση τοῦ Χριστοῦ τήν φέρουν οἱ Ρωμαῖοι, δηλ. ὁ Πιλάτος, καί ὄχι τό πλῆθος τῶν Ἰουδαίων (βατικάνειο κείμενο “Nostra Aetate”, 1965, καί βιβλίο τοῦ σημερινοῦ Πάπα “Jesus of Nazareth: Part Two”, 2011), θέση πού ἔρχεται σέ εὐθεῖα ἀντίθεση μέ τά Εὐαγγέλια, καί ὅτι ἴσως καί ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ὑπῆρξε μέρος τοῦ θείου σχεδίου καί δέν εὐθύνεται γιά τήν προδοσία τοῦ Θεανθρώπου (Καρδινάλιος Walter Brandmüller, ὑπεύθυνος τῆς Ποντιφικῆς Ἐπιτροπῆς γιά τίς Ἱστορικές Ἐπιστῆμες, τό 2006) (2), οἱ δέ Εὐαγγελικοί Προτεστάντες δεχόμενοι, σέ μία ἰσχυρή τους μερίδα, τόν τωρινό Ἰσραήλ ὡς ἐπίσης ἐκλεκτό λαό μαζί μέ τούς Χριστιανούς, καί δημιουργώντας τό κίνημα τοῦ **“Christian Zionism”** μέ ἀνάλογους σκοπούς καί μέ ἀποδοχή τῆς μεγάλης πλάνης, ὅτι μετά τήν «ἀρπαγή» (βλ. περί τῆς **θεωρίας τῆς «rapture»**) καί τή Β΄ Παρουσία, ὁ Χριστός θά βασιλεύσει ἐπί γῆς ἐπί χίλια χρόνια ἐπί Ἰουδαίων καί Χριστιανῶν, μέχρι τήν τελική «Γ΄ Παρουσία» (**αἵρεση τοῦ χιλιασμοῦ**).

6. Ἡ Ἐκκλησία δεχόμενη τήν Παλαιά Διαθήκη ὡς θεόπνευστη, καί καταδικάζοντας ἀπό τήν ἀρχαιότητα ὡς **αἰρετικούς «ἀντινομιστές» ὅσους δέν δέχονται τή θεοπνευστία τοῦ Νόμου καί τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης**, διευκρίνισε ὅτι δέχεται τήν Παλαιά Διαθήκη μέ συγκεκριμένες προϋποθέσεις, δηλαδή ἐρμηνευόμενη ἐν Χριστῷ, ὄχι ἐθνοφυλετικῶς – δηλ. ὄχι μέ αἰώνια ὑπεροχή τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ - καί καταργώντας τις νομικές διατάξεις, τίς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία ἐρμηνεύει καί δέχεται συμβολικῶς, καί δεχόμενη ὅτι τό πνεῦμα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν ἀναγκαστικῶς αὐστηρό, λόγω νηπιότητος τῶν ἀνθρώπων (**«οὐπω γάρ ἦν πνεῦμα ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη» Κατά Ἰωάννην 7, 39**) ἐνῶ τώρα ἄλλαξε, ὄχι ἐπειδή εἶναι ἄλλου Θεοῦ Διαθήκη, ἀλλά ἐπειδή ἄλλαξαν ἐν Χριστῷ οἱ πνευματικές προϋποθέσεις τῆς ἀνθρωπότητος (βλ. τήν ἐπιτίμηση τοῦ Χριστοῦ γιά νά μή ἐφαρμοσθεῖ τό παράδειγμα τοῦ Προφήτη Ἠλία: «οὐκ οἶδατε οἴου Πνεύματός ἐστε ὑμεῖς» **Κατά Λουκᾶν 9, 55** ἐνῶ παραλλήλως ὁ Χριστός δέχεται τόν Ἠλία ὡς Προφήτη, **Κατά Λουκᾶν 4, 25.26**). Πῶς μπορούμε νά ἀποδεχθοῦμε τήν Καινή Διαθήκη καί νά ἀπορρίψουμε τήν Παλαιά, ὅταν ἡ πρώτη (ἡ Καινή) ὑποστηρίζει ἀπόλυτα τό κῦρος τῆς δεύτερης; Δέν εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ὅτι **«ἡ σωτηρία [δηλαδή ὁ ἴδιος] ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν;» (Κατά Ἰωάννην 4, 22)**, καί ὅτι δέν ἤλθε γιά νά καταργήσει τόν Νόμο καί τούς Προφῆτες, ἀλλά νά τούς

έκπληρώσει, καί ὅτι «**ἰῶτα ἔν ἧ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται**» (Κατά Ματθαῖον 5,17.18) λόγοι πού ἀποκλείουν κάθε ὑποψία λάθους στήν Παλαιά Διαθήκη;

7. Ἡ Ἐκκλησία προτοῦ δημιουργηθεῖ ἡ Καινή Διαθήκη μέ τή συγγραφή καί συνένωση τῶν Εὐαγγελίων, τῶν Ἐπιστολῶν κ.λπ., εἶχε τήν Παλαιά Διαθήκη ὡς μοναδική Ἁγία Γραφή καί ἀνάγνωσμα. Παρά ταῦτα, δέν ἀπορροφήθηκε ἢ συμμάχησε μέ τόν (ἀντί-Χριστο) Ἰουδαϊσμό, γι' αὐτό καί καταδιώχθηκε ἀπηνῶς, σέ σημεῖο πού νά ἀναφέρουν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί περί τῶν Ἰουδαίων, ὅτι εἶναι **οἱ Ἰουδαῖοι πού «ἀπέκτειναν τόν Κύριον Ἰησοῦν καί τούς δικούς τους Προφήτες καί ἐμᾶς μᾶς κατεδίωξαν καί στό Θεό δέν ἀρέσουν καί εἶναι ἐνάντιοι σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καί μᾶς παρεμποδίζουν νά μιλήσουμε στά ἔθνη γιά νά σωθοῦν καί ἔτσι πάντοτε γεμίζουν τό μέτρο τῶν ἀμαρτιῶν τους· ἀλλά ἔφθασε ἐπάνω τους ἡ ὀργή»** Α΄ Θεσσαλονικεῖς 2, 15.16. Ἦταν δυνατόν ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία σέ τέτοιες καταστάσεις ἀντιπαραθέσεως νά υἱοθετήσῃ τήν Παλαιά Διαθήκη, ἂν πίστευε ὅτι ἡ Π.Δ. προωθεῖ ἕναν (ἀντί-Χριστο) Ἰουδαϊσμό καί παν-σιωνισμό;

8. Ἐπειδή ἡ Παλαιά Διαθήκη μπορεῖ νά παρερμηνευθεῖ ἂν ἀντιμετωπιστεῖ μακριά ἀπό τό χριστοκεντρικό της σκοπό, μπορεῖ νά βλάψῃ. Γι' αὐτό καί στούς νεοφώτιστους ἡ Ἐκκλησία ἀποτρέπει τήν ἀνάγνωση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, παρά μόνον ἀφοῦ θά ἔχουν πλήρως γαλουχηθεῖ στήν Καινή (ὅπως ἐξιστορεῖται στά **Μοναστικά Γεροντικά**), καί γιά τόν ἴδιο λόγο οἱ ἱεραπόστολοι ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος κατά τήν ἱεραποστολή τους τόν 9ο αἰ. στούς ἀπολίτιστους (τότε) Σλάβους δέν μετέφρασαν τά (γεμάτα θαύματα, ἀλλά καί πολέμους) βιβλία τῶν Μακκαβαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

9. Ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένες μεταξύ τους, ὅπως τό δένδρο καί οἱ καρποί. Κι ἐπειδή τό δένδρο «**γινώσκεται ἐκ τῶν καρπῶν**» (Κατά Ματθαῖον 12,33), γι' αὐτό γνωρίζουμε ὅτι ἡ παλαιο-διαθηκική εὐσέβεια ἦταν καλή, διότι ἀποσκοποῦσε καί ὀδήγησε στήν ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἴδια ἡ **Παλαιά Διαθήκη δέν ὑποστηρίζει τή φυλετική ἀξία καί τήν καλοκαγαθία τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους**· ἀντίθετα παντοῦ τό ἐπικρίνει ὡς σκληροτράχηλο καί ἀνυπότακτο στό Θεό (**Ἡσαΐας κεφ. 65**). Παρά ταῦτα ξεχωρίζει τούς ἁγίους Προφήτες, Πατριάρχες καί Δικαίους ἀπό αὐτήν τήν μομφή· ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ στούς Ἑβραίους, δικαιολογεῖται βάσει αὐτῶν τῶν στοιχείων: (α) γιά νά ἐκπληρωθοῦν οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ στούς Προπάτορες

(**Ιεζεκιήλ. 36, 22** και **Δανιήλ 3, 34-36**) και τελικῶς (β) γιά νά ἀναδειχθεῖ ἀπό τούς Προπάτορες και τήν Παναγία Θεοτόκο, ὁ ἀναμενόμενος Χριστός· ἄν δέν εἶχε προστατευθεῖ τό ἐβραϊκό ἔθνος ἀπό τόν ἐθνισμό, ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Λυτρωτοῦ δέν θά μπορούσε νά εἶχε γίνει.

10. Πιθανή ἄρνηση τῆς ἀξίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐκ μερῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα στά ἐξῆς ὀλέθρια ὀλισθήματα:

10α. Ἄρνηση τῆς Καινῆς Διαθήκης και τοῦ ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐφ' ὅσον στήν ἴδια τήν Καινή Διαθήκη ὁ Κύριος και οἱ μαθητές Του ἅγιοι Ἀπόστολοι και οἱ διάδοχοί τους ἀποδέχονται τήν θεοπνευστία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, χωρίς οὐδεμία ὑποψία μερικῆς, τμηματικῆς ἀπόρριψης τῆς Π.Δ., τότε ἄρνηση τῆς ἀξίας τῆς Π.Δ., ὁδηγεῖ σέ ἀμφισβήτηση και ἄρνηση και τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως και ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας, ὅπου γίνονται παντοῦ ἀναφορές στά γεγνότα και τίς διδαχές τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐν συνόλῳ.

10β. Ἄγνοια τῆς ἀνθρώπινης ιστορίας. Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς θεοπνευστίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀποσυνδέει τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό ἀπό τό νόημα τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του, πού ἦταν ἡ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος, και δημιουργεῖ σύγχυση γιά τό ποιοί εἴμαστε, πῶς ἤμασταν προπτωτικῶς, και ποῦ κατευθυνόμαστε, διότι δημιουργεῖ «κενά» στήν κατανόηση τῆς εὐαγγελικῆς ιστορίας και τῆς σημασίας τῆς θείας Οἰκονομίας. Ἄν ἀρνηθοῦμε τήν Παλαιά Διαθήκη, σαφῶς κάποιοι θά ἀναζητήσουν τήν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ (τό σχέδιο τῆς σωτηρίας μας), στόν σύγχρονο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐθνισμό και στή φρικτή εἰδωλολατρία.

10γ. Ὁ Χριστιανισμός θά θεωρεῖται καινοτομία. Ἄν ἀποσυνδεθεῖ ὁ Χριστιανισμός ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, τότε θεωρεῖται ἕνα καινούργιο, νεωτερικό «σύστημα», μιά ἀκόμη «αἰρετική» και μονομερῆς ἐρμηνεία τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ (ὅπως οἱ Σαμαρεῖτες, πού ἐπίσης δέχθηκαν τμηματικά τήν Παλαιά Διαθήκη), ἡ ὁποία θά φαίνεται ἄσχετη μέ τή σύνολη οἰκονομία τοῦ Θεοῦ στήν ἀνθρώπινη ιστορία, ἕνα ἀκόμη παροδικό φαινόμενο, και θά παρουσιάζεται νά ἀρνεῖται τήν ἀπ' ἀρχῆς μέριμνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γιά τόν κόσμο.

11δ. Παρερμηνεία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἄρνηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης και, κατά συνέπεια, και τῆς χριστοκεντρικῆς κατανοήσεώς της, ἀνοίγει τόν δρόμο στό νά κατανοεῖται και νά περιβάλλεται τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ (ἀπογυμνωμένο ἔτσι ἀπό τήν προφητική περί Αὐτοῦ διδασκαλία) ἀπό διάφορες ποικίλες αἰρετικές και ἄλλες ὁμάδες (**νεο-**

γνωστικές, ούφολογικές, θεοσοφιστικές, παγανιστικές) μέ τίς πιό παράδοξες θεωρίες καί πλάνες (π.χ. μαθητεία στό ... Θιβέτ !).

11ε. Παράδοση τῆς προφητικῆς σκυτάλης στόν Ἰουδαϊσμό.

Τέλος, ἡ χειρότερη συνέπεια τῆς ἀπορρίψεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί τῆς ἀποσυνδέσεώς της ἀπό τό θεῖο Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ «**ἐπί πάντων Θεοῦ**», εἶναι ὅτι ἀνοίγει τόν δρόμο στό νά ἐρμηνευθοῦν οἱ προφητεῖες μέ κέντρο ὄχι τόν ἐλθόντα Μεσσία Ἰησοῦ ἀπό τή Ναζαρέτ, **Χριστοκεντρικῶς**, ἀλλά μέ βάση τόν ἀναμενόμενο Μεσσία τῶν Ἰουδαίων, καί νά στηριχθεῖ πλήρως ὁ νέος μεσσιανισμός πού θέλει νά ὀδηγήσει στήν κατάργηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί στήν ἀντίληψη ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ἀλλά περιμένουμε τόν ἐπόμενο ... Ἀντιλαμβανόμαστε πόσο σημαντικό λάθος εἶναι αὐτό, τήν ἴδια στιγμή πού οἱ παλαιο-διαθηκικές προφητεῖες καθορίζουν μέχρι καί τά ἀκριβῆ ἔτη τῆς δράσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; (ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ (**κεφ. 9,22-30**) τῶν 70 ἑβδομάδων, δηλ. 490 ἐτῶν, προερχόμενη ἀπό τό ἔτος 538 π.Χ., διαγράφει τά γεγονότα ἀπό τό ἔτος 450 π.Χ. μέχρι τήν ὀλοκλήρωση τοῦ μεσσιακοῦ ἔργου· **αὕτη ἐκπληρώνεται μόνο στόν Ἰησοῦ Χριστό**).

Θά καταρρίψουμε οἱ ἴδιοι τήν ἐκπλήρωση τῶν Προφητειῶν στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖες εἶναι πάμπολλες, διεσπαρμένες ἐντός τῆς Π.Δ. ἀνοίγοντας τό δρόμο γιά τήν ἀναμονή ἄλλου Μεσσία;

Βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἀγαπητέ φίλε ..., σέ παρακαλοῦμε νά ἐξετάσεις καλύτερα τήν σχετική προβληματική. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διετήρησε τήν Παλαιά Διαθήκη, **ὀρθῶς ἐρμηνευόμενη**, καί ὅ,τι καλύτερο ἀπό τήν ἑλληνική φιλοσοφία, ἰδιαίτερα τήν πλουσιότατη γλῶσσα, ἀναγνωρίζοντας ὅτι καί στούς ἀρχαίους φιλοσόφους ὑπῆρχε ἡ ἀγαθή πρόθεση τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, μολονότι δέν ἐπέτυχαν τό ποθούμενο. Ἡ ἴδια ἡ ἀρχαιο-ελληνική παράδοση δέν ἦταν «ἐλληνολατρικά» κλειστή σέ ὅ,τι θεωροῦσε καλό, καί ἔτσι ἀποδέχτηκε ἀκόμη καί ξένες θεότητες, ὅπως τόν Μίθρα καί τήν Κυβέλη, μέχρι πού ἀνακάλυψε **τήν Ἀλήθεια, τόν Χριστό**. **Στούς Ἕλληνες ὁ Χριστός βρῆκε αὐτό πού δέν βρῆκε στούς Ἑβραίους, ἕναν ἐκλεκτό λαό, ἀλλά ὄχι ἀποκλειστικό**, κλεισμένο στόν ἑαυτό του καί γιά τόν ἑαυτό του, καί γι αὐτό μεγαλοῦργησε στήν ἀλλαγὴ τοῦ κόσμου· κανείς, ἐκτός ἀπό τούς Ὁρθοδόξους Ἕλληνες στήν οἰκουμένη τους διάσταση, ὡς Ὁρθοδόξων «Ρωμηῶν», δέν κατόρθωσε νά συντηρήσει αὐτοκρατορία 11 αἰώνων καί πνευματικό πολιτισμό μέ προεκτάσεις αἰώνιες καί ἀδιάφθορες.

Δύο τελευταίες άφορμές προβληματισμοῦ θέτουμε:

(1) Ὑπάρχουν μυστικές ἐταιρεῖες καί θρησκεῖες, καταδικασμένες ἀπό τήν Ἐκκλησία, οἱ ὁποῖες εἶναι γεμάτες ἀπό σύμβολα, ὀρολογία, προσευχές, τελετές καί ἱερά (π.χ. «Ναό τοῦ Σολομῶντος») ἐξ ὀλοκλήρου μεταφερμένα ἀπό τόν ἰουδαϊσμό ἢ τήν ἐβραϊκή μαγεία, τήν «καββαλά», καί οἱ ὁποῖες θρησκεῖες κατευθύνονται ἐν πολλοῖς ἀπό τή λογική τῆς δημιουργίας μιᾶς παγκόσμιας ἀπολυταρχίας. Γιατί κανείς δέν στρέφεται ἐναντίον τους, ἀλλά τή λάσπη περί «σιωνισμοῦ» τή δέχεται ἀδίκως μόνον ἡ Ἐκκλησία; **Γιατί;**

(2) Σχεδόν ἅπαντες ὅσοι ἔχουν ἀσχοληθεῖ, γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἀνέδειξε καί περιφύλαξε τόν ἑλληνισμό, ὅπως λ.χ. τή γλῶσσα, ἀλλά μερικοί ἐνοχλοῦνται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δέν εἶναι «πιό ἑλληνική, ἀπαλλαγμένη ἀπό ἐβραϊκά στοιχεῖα καί τελετουργικά». Μήπως ἐδῶ εὐρίσκεται κάποιος παράξενος ἐθνοκεντρικός μεταφυσικῶν προεκτάσεων, περί φυλετικῆς ἀνωτερότητος καί θεϊκῆς, ὑπερφυσικῆς καταγωγῆς τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καί γλώσσας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνάλογος ἐκείνης τῆς θωρίας περί «ἐκλεκτοῦ λαοῦ» τήν ὁποία θέλει νά πολεμήσει;

Μέ ἀγάπη Χριστοῦ.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου.

Πηγή : <https://impantokratoros.gr>